

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. Перник, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Светослава Ив. Алексиева

при участието на секретаря Тина Р. Тодорова
като разгледа докладваното от Светослава Ив. Алексиева Административно
наказателно дело № 20241720200144 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

С наказателно постановление №21-1158-002956/16.09.2021г., издадено от началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Перник, на Е. Б. Й., ЕГН *****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането /КЗ/ е наложено административно наказание глоба в размер 400 /четиристотин/ лв., за това, че на 04.08.2021 г., 12.50 часа, в гр. Перник, ул. Юрий Гагарин, при проверка, извършена пред бл.42, се установило, че управлява МПС - лек автомобил „Опел Зафира“, рег. №*****, собственост на друго лице – Б. И. Г., ЕГН *****, за което няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите – нарушение на чл.638, ал.3 Кодекса за застраховането.

Срещу издаденото наказателно постановление в срок е постъпила жалба от Е. Й., с която моли наказателното постановление да бъде отменено като незаконосъобразно, предвид изтекла давност за административнонаказателно преследване.

Същата позиция жалбоподателката поддържа в съдебно заседание. Пълномощникът и – адв. Л.С. я допълва с възражения, че наказателното постановление е издадено при допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на наказаната, че е необосновано и е издадено при неправилно приложение на материалния закон. Алтернативно, при отхвърляне на изложените доводи в горната насока, аргументира теза, че нарушението представлява маловажен случай и попада в приложното поле на чл.28 от ЗАНН, което има за последица отмяна на акта по чл.58д, т.1 ЗАНН като незаконосъобразен. Претендира и присъждане на направените по делото разноски от жалбоподателката за заплатено адвокатско възнаграждение.

Административнонаказващият орган – началник сектор ПП при ОДМВР – Перник, в съпроводителното писмо към преписката изразява становище за неоснователност на жалбата и моли обжалваното наказателно постановление да бъде потвърдено. В съдебно заседание представител не е участвал.

Пернишкият районен съд, след като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.84 от ЗАНН, вр. чл.14 и чл.18 от НПК, както и доводите на страните, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу подлежащ на съдебен контрол правораздавателен акт, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е и основателна, съображенията за което са следните:

На 04.08.2021г., свидетелят К. И. К. - полицейски инспектор към Второ РУ – ОДМВР – Перник и В.П.А. – служител в ОДМВР – Перник, осъществявали контрол на пътното движение на територията на 02 РУ – Перник. Около 12.50 часа се намирали на ул. Юрий Гагарин, гр. Перник, когато възприели движещ се по същата улица, в посока към град София, лек автомобил „Опел Зафира“, рег. №*****. Пред бл.42 на ул. Юрий Гагарин спрели водача за проверка и въз основа на представените документи установили самоличността му - Е. Б. Й., ЕГН *****. При преглед на изисканите от нея документи и след справка в ЦБД – КАТ свидетелят К. констатирал, че управляваният от Й. лек автомобил не е нейна собственост, а е собственост на друго физическо лице – Б. И. Г., ЕГН *****. Тъй като водачът не представил валидна застрахователна полица за сключена застраховка „Гражданска отговорност“, полицейският служител извършил справка /чрез разполагаемото служебно техническо устройство – РСОД/ в регистъра на Гаранционния фонд, която потвърдила липсата на сключен и действащ към момента договор за задължителната застраховка за управляваното МПС.

Въз основа на установеното фактическо положение срещу Е. Б. Й. било образувано административнонаказателно производство със съставяне на акт за установяване на административно нарушение серия ГА, №169053/04.08.2021г., като актосъставителят – свид. К. приел, че същата виновно е нарушила разпоредбата на чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането.

При съставяне на АУАН жалбоподателката заявила, че няма възражения срещу констатацията в акта, което било отразено в съдържанието му, и при предявяване го подписала.

В срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН не постъпили допълнителни писмени възражения.

Със съставянето на АУАН свидетелството за управление на МПС на водача и контролния талон към него били иззети.

Непосредствено след приключване на проверката в 14.55ч. на 04.08.2021г. жалбоподателката сключила договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ за превозното средство, представила

полицата в сектор ПП – Перник и свидетелството за управление на моторно превозно средство ѝ било върнато.

На 16.09.2021г., въз основа на събраните по преписката доказателства и след проверка по реда на чл.52, ал.4 от ЗАНН, наказващият орган приел, че са налице основанията по чл.53, ал.1 от ЗАНН и издал наказателно постановление, с което на основание чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането наложил на Е. Й. административно наказание глоба за същото нарушение.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена по несъмнен начин, като взе предвид обясненията на жалбоподателката, показанията на свидетеля К. И. К., както и писмените доказателства: заверени копия на АУАН серия ГА, №169053/04.08.2021г., заповед №313з-281/09.02.2016г., издадена от директор ОД МВР – Перник, удостоверение за раждане /дубликат/, издаден на 17.02.1992г., справки от електронната страница на Гаранционния фонд за лек автомобил с рег. № *****.

От правна страна съдът намира следното:

Съдебният състав, основавайки се на събраните по делото доказателства намира, че при образуване на административнонаказателното производство са нарушени императивни правила, пряко свързани с правото на защита на привлечения към отговорност и с регламентираните в закона гаранции за упражняването на това право ефективно и в пълен обем.

Съображенията са следните:

Съгласно императивната разпоредба на чл.43, ал.5 от ЗАНН /в приложимата редакция - ДВ, бр.59 от 1992г./ „При подписване на акта на нарушителя се връчва препис от него срещу разписка, а в акта се отбелязва датата на неговото подписване.“ От съдържанието на процесния АУАН се установява, че нарушителят е подписал акта, но не и разписката за връчване на препис от същия, като актосъставителят – свид. К. К. не е отразил причината за това със съответна бележка на определеното за полагане на подпис място. Няма данни за отказ на Й. да получи екземпляр от документа и да подпише разписката, тъй като отбелязване за това в съдържанието на обвинителния документ не е налично, липсва и съответно удостоверяване по предвидения ред - с подпис на свидетел, индивидуализиран с посочени имена и адрес.

Твърдението на актосъставителя и на АНО, обективизирано в писмо, рег. №3268/13.02.2024г., че препис от АУАН е връчен на жалбоподателката на 04.08.2021г. срещу подпис, е голословно, тъй като не се подкрепя от наличните доказателства по преписката, нито от допълнително представени, съобразно дадената от съда възможност. Предвид формалния характер на административнонаказателното производство всяко действие, засягащо правата на нарушителя, за да има процесуална стойност, следва да е извършено и удостоверено по предвидения ред. Така установените обстоятелства мотивират заключение, че в нарушение на императивното задължение по чл.43, ал.5 от ЗАНН съставеният акт за установяване на административно нарушение не е връчен и не е доказан отказ на жалбоподателката да приеме препис от него.

Констатираният пропуск нарушава процесуалните изисквания и е

съществен, доколкото пряко рефлектира върху правото на защита на нарушителя - върху възможността за упражняването му ефективно и в пълен обем. Безспорно е, че невръчването на екземпляр от акта, с който е образувано административнонаказателното производство затруднява нарушителя в това да упражни редица свои права и правни възможности – да се запознае обстойно с предявеното му административнонаказателно обвинение, с фактите, на които се основава и с правната квалификация на същото, обосновава да мотивира възраженията си в процедурата по чл.44, ал.1 от ЗАНН, да прецени какви евентуално доказателства да представи или да посочи за събиране от АНО, така че да осъществи една пълноценна защита срещу вмененото му противоправно поведение.

Правото на защита на жалбоподателя съществено е ограничено и от гледна точка времевите рамки, в които се е развило административнонаказателното производство. Видно е, че същото е образувано със съставен акт от 04.08.2021 г. за нарушение, установено на тази дата, наказателното постановление е издадено на 16.09.2021 г., а последното е връчено почти две години и шест месеца по-късно – на 20.01.2024г.

Следва тук да се посочи, че възражението в жалбата за изтекла давност за административнонаказателно преследване е неоснователно. По силата на препращащата норма на [чл. 11 от ЗАНН](#) в административнонаказателното производство са приложими институтите на давността за преследване по Наказателния кодекс, в т.ч. и обикновената давност за преследване. Затова, от гледна точка предвиденото за административното нарушение наказание прилага се срокът по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /ред. ДВ, бр.26/2010 г./ - три години, който не е изтекъл между отделните действия, прекъсващи давността, в частност между издаването и връчването на наказателното постановление. Не е изтекъл и по-дългия срок на абсолютната давност по чл.81, ал.3 от НК.

Независимо че давност за административнонаказателно преследване не е изтекла, по делото не са ангажирани доказателства в посочения дълг период от време да са предприемани по-рано други действия за връчване на издаденото срещу Й. наказателно постановление, още по-малко - да е имало обективни пречки за своевременно изпълнение на това задължение. Неоправданото по никакъв начин забавяне в действията на административните органи за своевременно завършване на административнонаказателната процедура съществено ограничава правото на защита на привлечения към отговорност субект, тъй като го поставя в невъзможност да ангажира, респ. да поиска събирането на относими към случая доказателства, включително за обосноваване на позиция, че нарушението отговаря на критериите за маловажност съгласно чл.11 от ЗАНН, вр. чл.93, т.9 от НК и е била приложима нормата на чл.28 от ЗАНН, каквито алтернативно доводи се излагат и в конкретния случай.

Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че в административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, ограничили правото на защита на жалбоподателката, имащо за последица отмяна на издаденото срещу нея

наказателно постановление като незаконосъобразно на процесуално основание.

Неоснователни са възраженията за неточно означаване на законната разпоредба, нарушена виновно.

Вярно е, че задължението за сключване на договор за застраховка „Гражданска отговорност“ е регламентирано в нормата на чл.483, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането, на която липсва позоваване в акта и наказателното постановление. Законът възлага това задължение на собственика на МПС, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение, но не забранява такъв договор да сключи и всяко друго лице, различно от собственика. Нарушението по 483, ал.1, т.1 от КЗ е формално и е довършено и наказуемо по чл. 638, ал.1 от КЗ от момента на изтичане валидността на предходната полица за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. За съставомерността на това деяние обаче е ирелевантно обстоятелството дали автомобилът се управлява или не, тъй като съставът на нарушението се реализира с неключване на „ГО“ на автомобилистите от лице, което притежава моторно превозно средство, което е регистрирано на територията на Република България и не е спряно от движение. При тази хипотеза неизпълнението на задължението на собственика/ползвателя по чл. 638, ал.1, т.1 /за ФЛ/ или т.2 /за ЮЛ или ЕТ/, вр. чл. 483, ал.1, т.1 от КЗ може да се установи по документи, без да е необходимо констатиране на управление на превозното средство. Последното е елемент от обективна страна на други състави на нарушения - по чл.638, ал.3 и 4 от Кодекса за застраховането, при които нарушението ще бъде довършено, когато се установи управление на моторно превозно средство, за което няма сключен и действащ застрахователен договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Нарушението по ал.3 има и особен субект – лице, което не е собственик и управлява МПС, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, какъвто е конкретният случай, а по ал.4 - субект отново е собственикът, но отговорността му е обективна и възниква при установено с АТСС управление на моторното превозно средство без такава застраховка, независимо дали от собственика или от друго лице, и се реализира по специалния ред, установен в чл.647, ал.3 от Кодекса за застраховането.

От изложеното е видно, че когато нарушението не е установено с АТСС, отговорността на собственика /физическо лице/ възниква на основание чл.638, ал.1, т.1, вр. 483, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането, независимо дали управлява или не управлява своето превозно средство.

Когато обаче МПС се управлява от несобственик, отговорността на последния възниква именно на основание чл.638, ал.3 от КЗ. Тази норма съдържа едновременно и диспозиция /правилото за поведение/ и административнонаказателна санкция за нарушаването му, поради което не е необходимо обвързването и с нормата на чл.483, ал.1, т.1 от КЗ, установяваща императивно задължение за друг субект /за собственика/, какъвто жалбоподателката не е. В случая всички правно-релевантни факти се обхващат от административнонаказателния състав, очертан самостоятелно в разпоредбата на чл.638, ал.3 от КЗ, поради което същата законосъобразно е

посочена като нарушена. Останалите хипотези в чл.483 от Кодекса за застраховането, с които пълномощникът аргументира възражението си, са напълно неотнормирани към установеното в казуса фактическо положение.

Отхвърлянето на последното възражение не променя крайните изводи за отмяна на обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно от процесуална страна, поради което не се обсъждат въпросите по същество на спора, както и доводите в насока маловажност на нарушението.

По разноските:

Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН страните в производствата пред районния съд имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Жалбоподателят Е. Б. Й. е направила разноски за възнаграждение на адвокат в производството и е поискала присъждането им. От приложения договор за правна защита и съдействие от 12.02.2024г., сключен между нея и адв. Л.С., се установява, че страните са договорили възнаграждение за защита и процесуално представителство по административнонаказателното дело, образувано въз основа жалбата срещу процесното наказателно постановление в размер 400 лв., като е отразено заплащането му в брой при подписване на договора. Поради това и с оглед изхода на делото, на основание чл.63д, ал.1 от ЗАНН, вр. чл.143, ал.1 от АПК заплатеното от жалбоподателката възнаграждение на адвокат подлежи на възстановяване от бюджета на ОДМВР – Перник, чийто орган е издал отменения административнонаказателен акт. Същото е определено в минималния размер, предвиден в разпоредбата на чл.18, ал.2, вр. чл.7, ал.2, т.1 от НАРЕДБА №1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и няма основание за намаляване.

Предвид изхода на делото няма основание за присъждане на възнаграждение на другата страна, каквото не се и претендира.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.3, т.2, вр. ал.2, т.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №21-1158-002956/16.09.2021г., издадено от началник сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР – Перник, с което на Е. Б. Й., ЕГН *****, с адрес гр. П., ж.к. ***, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.638, ал.3 от Кодекса за застраховането е наложено административно наказание глоба в размер 400 /четиристотин/ лв. нарушение на чл.638, ал.3 Кодекса за застраховането.

ОСЪЖДА ОД МВР – Перник, с адрес гр. Перник, ул. „Самоков“ №1, да заплати на Е. Б. Й., ЕГН *****, с адрес гр. П., ж.к. ***, сума от 400 /четиристотин/ лева, представляваща направени от нея разноски в производството за заплатено възнаграждение на един адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – гр. Перник на основанията, предвидени в Наказателно-процесуалния кодекс, и по реда на глава дванадесета от

Административнопроцесуалния кодекс - в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Перник: _____